

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 328

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 18 mai 2010

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 242 din 16 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 și art. 11 din anexa nr. VI la Legea nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice	2–3
Decizia nr. 243 din 16 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției și ale art. 16 alin. (1) și (2) din anexa nr. IV și art. 34 alin. (4) din anexa nr. VI la Legea nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice	4–6
Decizia nr. 297 din 23 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și alin. (3 ¹) și art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție	6–8
Decizia nr. 316 din 23 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (3 ¹), art. 4 alin. (1) și art. 15 ¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 91 ¹ —91 ⁶ din Codul de procedură penală	9–12
Decizia nr. 362 din 25 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996	12–14
Decizia nr. 366 din 25 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16, art. 17 și art. 19 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	14–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 242**

din 16 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 și art. 11 din anexa nr. VI la Legea nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1) și art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, excepție ridicată de Ilenuța Bădiceanu, Georgeta Ionescu, Livia Popescu, Mircea Stan, Gabriela Iordache, Andreea Terzea, Raluca Trandafir, Alina Mateescu, Dumitru Dumitru Daniel, Florina Mitrofan, Anda Pluteanu, Magdalena Papaianopol, Cornelia Inge Ene, Elena Anton, Maria Alis Grădinariu, Mihalea Dumitrașcu, Camelia Pîrvu, Anca Rădulescu, Ana Maria Dumbravă, Elena Bărbulescu, Elena Fodor, Filofteia Voicescu, Ionuț Scarlat Comănescu, Gabriel Apostol, Gabriela Apostol, Corina Postelnicescu, Carmen Anton și Boroș Margareta în Dosarul nr. 515/109/2008 al Curții de Apel Pitești — Secția civilă, conflicte de muncă și asigurări sociale, minori și de familie.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 4.680D/2009, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (1) și art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, excepție ridicată de Ilenuța Bădiceanu, Georgeta Ionescu, Livia Popescu, Mircea Stan, Gabriela Iordache, Andreea Terzea, Raluca Trandafir, Alina Mateescu, Dumitru Dumitru Daniel, Florina Mitrofan, Anda Pluteanu, Magdalena Papaianopol, Cornelia Inge Ene, Elena Anton, Maria Alis Grădinariu, Mihalea Dumitrașcu, Camelia Pîrvu, Anca Rădulescu, Ana Maria Dumbravă, Elena Bărbulescu, Elena Fodor, Filofteia Voicescu, Ionuț Scarlat Comănescu, Gabriel Apostol, Gabriela Apostol, Corina Postelnicescu, Carmen Anton și Boroș Margareta în Dosarul nr. 238/46/2009 al Curții de Apel Pitești — Secția civilă, conflicte de muncă și asigurări sociale, minori și de familie.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 4.675D/2009 și nr. 4.680D/2009 este identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 4.680D/2009 la Dosarul nr. 4.675D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune

concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că tratamentul juridic diferențiat, criticat de autorii excepției, este justificat de situațiile diferite în care se află categoriile sociale comparate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 11 mai 2009 și 29 aprilie 2009, pronunțate în dosarele nr. 515/109/2008 și nr. 238/46/2009, **Curtea de Apel Pitești — Secția civilă, conflicte de muncă și asigurări sociale, minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1) și art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției.** Excepția a fost ridicată de Ilenuța Bădiceanu, Georgeta Ionescu, Livia Popescu, Mircea Stan, Gabriela Iordache, Andreea Terzea, Raluca Trandafir, Alina Mateescu, Dumitru Dumitru Daniel, Florina Mitrofan, Anda Pluteanu, Magdalena Papaianopol, Cornelia Inge Ene, Elena Anton, Maria Alis Grădinariu, Mihalea Dumitrașcu, Camelia Pîrvu, Anca Rădulescu, Ana Maria Dumbravă, Elena Bărbulescu, Elena Fodor, Filofteia Voicescu, Ionuț Scarlat Comănescu, Gabriel Apostol, Gabriela Apostol, Corina Postelnicescu, Carmen Anton și Boroș Margareta cu prilejul soluționării recursurilor formulate împotriva Sentinței civile nr. 574/CM din 16 iunie 2008, pronunțată de Tribunalul Argeș în Dosarul nr. 515/109/2008, respectiv împotriva Sentinței civile nr. 234/CM din 11 martie 2008, pronunțată de Tribunalul Argeș în Dosarul nr. 3.574/109/2007.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile art. 3 alin. (1) și art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 sunt contrare dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție. În acest sens, arată că dispozițiile de lege criticate instituie un mod de salarizare care creează o inegalitate vădită între nivelul indemnizațiilor acordate judecătorilor de la instanțele obișnuite și procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și cei din cadrul Direcției de Investigare a Infraacțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism.

Curtea de Apel Pitești — Secția civilă, conflicte de muncă și asigurări sociale, minori și de familie consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepțiile de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului, invocând cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 861/2009, consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 3 alin. (1) și art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 314 din 7 aprilie 2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 169 din 9 martie 2007. În ceea ce privește dispozițiile art. 11, se constată că, în realitate, critica autorilor excepției se referă doar la prevederile alin. (1), astfel că doar acestea vor fi supuse controlului de constituționalitate.

Textele de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 3 alin. (1): „*Judecătorii, procurorii, personalul asimilat acestora și magistrații-asistenți au dreptul pentru activitatea desfășurată la o indemnizație de încadrare brută lunară stabilită în raport cu nivelul instanțelor sau parchetelor, cu funcția deținută și cu vechimea în magistratură prevăzută de art. 86 din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pe baza valorii de referință sectorială și a coeficienților de multiplicare prevăzuți în anexa care face parte integrantă din prezenta ordonanță de urgență.*”;

— Art. 11 alin. (1): „*Procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și cei din cadrul Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism sunt salariați potrivit nr. crt. 6—13 de la lit. A din anexă, în raport cu funcțiile pe care le dețin sau cu care sunt asimilați potrivit legii.*”

Autorii excepției consideră că aceste texte de lege sunt contrare prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție privind egalitatea în drepturi a cetățenilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile art. 3 alin. (1) și ale art. 11 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 27/2006 au fost abrogate prin art. 48 alin. (1)

pct. 7 din cap. VI al părții a III-a din Legea nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 noiembrie 2009. Soluțiile legislative criticate au fost preluate însă în dispozițiile art. 6 și art. 11 din anexa nr. VI la actul abrogator, astfel că acestea urmează a constitui obiect al controlului de constituționalitate.

Aceste texte de lege au următoarea redactare:

— Art. 6: „*Judecătorii, procurorii, personalul de specialitate juridică asimilat acestora și magistrații-asistenți au dreptul pentru activitatea desfășurată la o indemnizație de încadrare brută lunară stabilită în raport cu nivelul instanțelor sau parchetelor, cu funcția deținută și cu vechimea în magistratură prevăzută de art. 86 din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pe baza coeficienților de ierarhizare prevăzuți în anexa nr. VI/1.*”;

— Art. 11: „*Pe durata exercitării funcției, procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și cei din cadrul Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism beneficiază de o indemnizație de încadrare brută lunară stabilită pe baza coeficienților de ierarhizare prevăzuți la nr. crt. 3, 4 și 6—10 din anexa nr. VI/1, în raport cu funcțiile pe care le dețin sau cu care sunt asimilați potrivit legii.*”

Cu privire la soluția legislativă criticată, în raport cu aceleași prevederi din Legea fundamentală și prin analizarea unor argumente asemănătoare, Curtea s-a mai pronunțat și prin Decizia nr. 861 din 16 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 28 iulie 2009.

Cu acel prilej, respingând ca neîntemeiată critica de neconstituționalitate, Curtea a reținut că „esențială în definirea cadrului juridic analizat este stabilirea gradului instanțelor sau parchetelor pe lângă care magistrații, fie ei procurori, judecători sau magistrați-asistenți, funcționează”. Prin urmare, Curtea a statuat că „o atare diferențiere este una justificată în mod obiectiv și rațional și că discriminarea salarială ar fi apărut numai atunci când legiuitorul nu ar fi ținut cont de poziția superioară a parchetului sau instanței de judecată, după caz”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziei amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 și art. 11 din anexa nr. VI la Legea nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Ileana Bădiceanu, Georgeta Ionescu, Livia Popescu, Mircea Stan, Gabriela Iordache, Andreea Terzea, Raluca Trandafir, Alina Mateescu, Dumitru Dumitru Daniel, Florina Mitrofan, Anda Pluteanu, Magdalena Papaianopol, Cornelia Inge Ene, Elena Anton, Maria Alis Grădinariu, Mihalea Dumitrașcu, Camelia Pîrvu, Anca Rădulescu, Ana Maria Dumbravă, Elena Bărbulescu, Elena Fodor, Filofteia Voicescu, Ionuț Scarlat Comănescu, Gabriel Apostol, Gabriela Apostol, Corina Postelnicescu, Carmen Anton și Boroș Margareta în dosarele nr. 515/109/2008 și nr. 238/46/2009 ale Curții de Apel Pitești — Secția civilă, conflicte de muncă și asigurări sociale, minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 243

din 16 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției și ale art. 16 alin. (1) și (2) din anexa nr. IV și art. 34 alin. (4) din anexa nr. VI la Legea nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției și ale art. 21 alin. (1) și (11) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, excepție ridicată de Călin-Viorel luga în Dosarul nr. 4.545/117/2008 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, arată că tratamentul juridic diferențiat, criticat de autorul excepției, este justificat de situațiile diferite în care se află categoriile sociale comparate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4.545/117/2008, **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției și ale art. 21 alin. (1) și (11) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor.** Excepția a fost ridicată de Călin-Viorel luga cu prilejul soluționării unui litigiu privind funcționarii publici.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate, care stabilesc un sistem de remunerare diferit pentru agenții și ofițerii de poliție judiciară din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și al Direcției de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism față de ceilalți agenți și ofițeri de poliție, sunt discriminatorii. În acest sens, arată că diferența de tratament juridic nu este justificată în mod obiectiv. Astfel, consideră că drepturile salariale trebuie acordate pentru activitatea desfășurată, iar nu pentru încadrarea într-o anumită

structură specializată. De asemenea, consideră că activitatea de cercetare penală desfășurată de agenții și ofițerii de poliție judiciară din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și al Direcției de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism este mai restrânsă față de cea a restului colegilor lor care nu se află în aceste structuri, care au inclusiv răspunderea decizională și a căror competență este una generală, iar nu limitată la un anumit tip de infracțiuni. Mai arată că, deși asigurarea incoruptibilității reprezintă un scop legitim pentru stabilirea salarizării, acest obiectiv trebuie să privească însă toate categoriile de lucrători din poliția judiciară. De asemenea, consideră că nu există o complexitate sporită a cauzelor cercetate de agenții și ofițerii de poliție judiciară din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și al Direcției de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, aceștia nu sunt supuși unor pericole mai mari, nu au o responsabilitate sporită și nici nu li se cere o specializare anume. În sfârșit, în sprijinul celor arătate se arată că, prin Hotărârea nr. 219 din 1 august 2007, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a recunoscut că „ofițerii de poliție judiciară se află în situații anologice sub aspectul desfășurării activităților în ciuda considerentelor diferite care țin de specificul infracțiunilor cercetate, ceea ce nu justifică tratamentul juridic diferit, deoarece nu se atinge un grad suficient de justificare obiectivă și rezonabilă de natură a induce distincții sub aspect salarial”.

Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, întrucât tratamentul juridic diferențiat este justificat de situația diferită în care se găsesc agenții și ofițeri de poliție judiciară din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și al Direcției de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism în raport cu ceilalți agenți și ofițeri de poliție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 11 alin. (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 314 din 7 aprilie 2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 169 din 9 martie 2007.

Curtea constată că autorul excepției a criticat redactarea prevederilor art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 anterioară modificării acestora prin Legea nr. 45/2007. În urma acestei modificări, soluția legislativă criticată a fost preluată în alin. (3) și (4) ale art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006.

De asemenea, Curtea constată că prevederile alin. (3) al art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 au fost abrogate prin dispozițiile Legii nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 noiembrie 2009, soluția legislativă criticată fiind preluată parțial în cuprinsul art. 34 alin. (4) din Secțiunea a 6-a a anexei nr. VI la actul abrogator.

În aceste condiții, textele de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 11 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006: „*Ofițerii și agenții de poliție judiciară, precum și specialiștii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism beneficiază în mod corespunzător de drepturile prevăzute la art. 13.*”;

— Art. 34 alin. (4) din anexa nr. VI la Legea nr. 330/2009: „*Salariul de bază se stabilește potrivit nr. crt. 27 din anexa nr. VI/1, pentru agenții de poliție judiciară din cadrul Direcției Naționale Anticorupție, nr. crt. 25 din anexa nr. VI/1 pentru ofițerii de poliție judiciară, nr. crt. 24 din anexa nr. VI/1 pentru șefii de birou și nr. crt. 23 din anexa nr. VI/1 pentru șefii de serviciu. Ofițerii și agenții de poliție judiciară din Direcția Națională Anticorupție beneficiază de drepturile prevăzute în anexa nr. IV/4. [...]*”

Potrivit încheierii de sesizare, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie și prevederile art. 21 alin. (1) și (11) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 65 din 2 februarie 2003.

Curtea constată că și aceste dispoziții de lege au fost abrogate prin art. 48 alin. (1) pct. 9 din cap. VI al părții a III-a din Legea nr. 330/2009. Soluția legislativă criticată a fost preluată însă în cuprinsul art. 16 alin. (1) și (2) din secțiunea 1 a anexei nr. IV la actul abrogator, în următoarea redactare: „(1) *Pentru munca cu grad ridicat de risc sau, după caz, în condiții de pericol deosebit, desfășurată în exercitarea atribuțiilor funcționale, stabilite potrivit domeniilor de responsabilitate ale unității, cadrele militare în activitate, soldații și gradații voluntari în activitate, polițiștii și funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, precum și personalul civil care execută, conduc, coordonează sau contribuie la realizarea misiunilor de operații speciale, misiunilor operative de protecție a demnitarilor, a acțiunilor de gardare, protecție și control antiterorist, supraveghere operativă, a procedurilor speciale și activităților de pază, supraveghere, escortare, reeducare, integrare și asistență medicală și psihologică pentru persoanele arestate preventiv sau condamnate cu pedepse privative de libertate ori care au solicitat sau au dobândit o formă de protecție în România, culegere, prelucrare, verificare și valorificare a informațiilor, investigații, acțiuni și intervenții beneficiază de un spor de până la 30% calculat la solda funcției de bază/salariul funcției de bază, respectiv la salariul de bază.*

(2) *Cadrele militare în activitate, polițiștii, funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare și*

personalul civil care desfășoară activități privind prevenirea și combaterea corupției în rândul personalului propriu beneficiază de un spor lunar de 30% din solda funcției de bază/salariul funcției de bază, respectiv salariul de bază.”

Autorul excepției consideră că aceste texte de lege sunt contrare următoarelor dispoziții din Constituție: art. 4 alin. (2) privind interzicerea discriminării, art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi a cetățenilor și art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil. De asemenea, consideră că este încălcat art. 20 alin. (2) din Constituție prin raportare la dispozițiile art. 23 alin. 2 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 2 și 26 din Pactul internațional privitor la drepturile civile și politice, art. 2 alin. 2 și art. 7 alin. 1 lit. a) pct. (i) din Pactul internațional privitor la drepturile economice, sociale și culturale, art. 1 paragraful 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 14 din Convenție coroborat cu dispozițiile art. 1 alin. (1) din Primul Protocol adițional la Convenție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în esență, susținerile autorului excepției vizează diferențele de tratament juridic privind salarizarea și acordarea unor sporuri ofițerilor și agenților de poliție judiciară din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și celor care instrumentează cauze de corupție față de ceilalți agenți și ofițeri de poliție.

Față de acestea, Curtea reține că stabilirea salariilor polițiștilor se face ținând cont de o serie de criterii, precum responsabilitățile avute, atribuțiile, rolul, complexitatea și importanța socială a funcției exercitate, gradul de efort și risc, pregătirea și competența profesională, precum și interdicțiile și restrângerea unor drepturi prevăzute de lege. Aprecierea tuturor acestor criterii revine competenței legiuitorului. Rolul instanței de contencios constituțional este acela de a veghea la respectarea principiilor constituționale în reglementarea salarizării, printre acestea regăsindu-se și principiul egalității în drepturi, care presupune un salariu egal pentru o muncă egală. În situația pusă în discuție în speță, este evident însă că se are în vedere compararea unor situații diferite, respectiv cea a unei categorii socioprofesionale cu atribuții și responsabilități specifice privind infracțiuni cu un anumit grad de pericol social și un anumit impact asupra societății, respectiv infracțiunile grave de corupție și crimă organizată, în raport cu cea a celorlalți polițiști din poliția judiciară, având o competență generală. A proceda la analiza tuturor aspectelor de fapt care pun în discuție aprecierea complexității responsabilităților, a atribuțiilor și a pericolului la care sunt supuse cele două categorii de polițiști pentru a decide dacă tratamentul juridic diferențiat se impune sau nu ar însemna o substituție a Curții Constituționale în rolul legiuitorului, cu încălcarea principiului separației puterilor în stat.

În ceea ce privește acordarea celorlalte sporuri sau drepturi, Curtea constată că prin Decizia nr. 337 din 17 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 298 din 7 mai 2009, s-a mai pronunțat asupra acestui aspect, reținând că „sporurile, adaosurile și alte drepturi salariale suplimentare nu reprezintă drepturi fundamentale. Instituirea și diminuarea acestora, acordarea într-o anumită perioadă de timp, modificarea lor ori încetarea acordării, stabilirea categoriilor de personal salarizat care beneficiază de acestea, ca și a altor condiții și criterii de acordare țin de competența și de opțiunea exclusivă a legiuitorului, cu singura condiție de ordin constituțional ca măsurile dispuse să vizeze deopotrivă toate categoriile de personal care se află într-o situație identică”.

Or, în lumina celor expuse mai sus, Curtea reține că acordarea drepturilor și sporurilor puse în discuție de autorul excepției are în vedere situația specială în care se găsesc titularii acestor drepturi, prin natura atribuțiilor desfășurate care implică un risc sporit, precum și necesitatea de a asigura incoruptibilitatea acestora.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției și ale art. 16 alin. (1) și (2) din anexa nr. IV și art. 34 alin. (4) din anexa nr. VI la Legea nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Călin-Viorel Iuga în Dosarul nr. 4.545/117/2008 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 297

din 23 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și alin. (31) și art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și alin. (31) și art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, excepție ridicată de Diana Gasparovici și Paula Irina Jianu și însoțită de Adrian Năstase, Bogdan Popovici, Mihail Cristian Vasile și Ioana Marina Popovici în Dosarul nr. 514/1/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

La apelul nominal răspund pentru autorii excepției Irina Paula Jianu și Diana Gasparovici, doamnele avocat Georgeta Gabriela Ghiță și Domnica Antoniu, ambele din cadrul Baroului București, cu delegații la dosar, și se constată lipsa celorlalți părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul doamnei avocat Domnica Antoniu, care susține că nu este de acord cu jurisprudența în materie. În acest sens arată că, deși ordonanța criticată este aprobată prin Legea nr. 54/2006, aceasta din urmă își produce efecte numai de la data intrării sale în vigoare și, pe cale de consecință, până la

acest moment actele înfăptuite sub imperiul ordonanței sunt lovite de nulitate. De asemenea, face trimitere la modul de adoptare a legilor în Parlament, care, potrivit Constituției, în cazul legii organice este necesar votul majorității membrilor fiecărei Camere. Or, în opinia sa, Legea nr. 54/2006 nu respectă o astfel de exigență. De asemenea, mai arată că dispozițiile criticate încalcă aspecte ce țin de echitabilitate. În concluzie, solicită admiterea excepției invocate.

Doamna avocat Georgeta Gabriela Ghiță subscrie în parte concluziilor puse de antevorbitorul său. În plus, mai arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2005 este neconstituțională din perspectiva modalității de legiferare cât privește transformarea Parchetului Național Anticorupție în Direcția Națională Anticorupție, deoarece art. 115 alin. (6) din Constituție nu permite adoptarea ordonanțelor de urgență în domenii ce țin de instituțiile statului. În acest sens face trimitere la jurisprudența Curții în materie, respectiv deciziile nr. 95 din 8 februarie 2006 și nr. 82 din 15 ianuarie 2009. Totodată, potrivit deciziilor instanței de contencios constituțional nr. 421/2007, nr. 104/2009 și nr. 1.008/2009, rezultă că aprobarea ordonanței de urgență prin lege nu acoperă viciile de constituționalitate existente anterior aprobării.

Cât privește neconstituționalitatea dispozițiilor art. 1 alin. (1) și alin. (31) și art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, doamna avocat arată că nu se respectă cerințele cu privire la principiul subordonării ierarhice, prin aceea că instituie o modalitate de conducere de către procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție prin intermediul altei persoane, respectiv procurorul șef al Direcției Naționale Anticorupție. Iată de ce, subordonarea este formală, sens în care se mai arată că Direcția Națională Anticorupție este în fapt un organism paralel, ai cărei procurori nu sunt imparțiali, sub control ierarhic și sub autoritatea

Ministrului Justiției, așa cum se întâmplă în cazul celorlalți procurori din sistem.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, sens în care arată următoarele:

Cât privește problema efectelor produse de ordonanța criticată până la adoptarea ei prin lege de către Parlament, arată că aceasta este o chestiune ce depășește competența Curții Constituționale.

Cât privește modalitatea de adoptare a Legii nr. 54/2006, arată că aceasta nu face obiect al prezentei excepții.

Referitor la susținerea afectării dispozițiilor art. 115 alin. (6) din Constituție, reprezentantul Ministerului Public susține că, potrivit deciziilor nr. 805/2007 și nr. 95/2006, transformarea unei ordonanțe de urgență în lege face de prisos orice critică opozabilă doar domeniului de legiferare referitor la ordonanțele de urgență.

Cât privește critica referitoare la dispozițiile art. 1 alin. (1) și alin. (3¹) și art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, arată că și aceasta este nefondată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie, exemplificând cu Decizia nr. 1.706/2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 514/1/2009, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și alin. (3¹) și art. 4 alin. (1) din același act normativ**, excepție ridicată de Diana Gasparovici și Paula Irina Jianu și însușită de Adrian Năstase, Bogdan Popovici, Mihail Cristian Vasile și Ioana Marina Popovici în dosarul de mai sus.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 contravin prevederilor constituționale ale art. 115 alin. (4) și alin. (6) referitoare la domeniul de reglementare prin ordonanțe de urgență. De asemenea, prevederile art. 1 alin. (1) și alin. (3¹) și art. 4 alin. (1) din actul criticat contravin dispozițiilor art. 132 referitoare la Statutul procurorilor, întrucât se instituie un organism paralel instituției constituționale a Ministerului Public.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 7 octombrie 2005, aprobată cu modificări prin Legea nr. 54/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 226 din 13 martie 2006.

De asemenea, potrivit notelor scrise și dispozitivului încheierii de sesizare, obiect al excepției îl constituie și dispozițiile art. 1 alin. (1) și alin. (3¹) și art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2004. În realitate, obiect al excepției îl constituie prevederile art. 1 alin. (1) și alin. (3¹) și art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 așa cum a fost modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2004, care au următorul conținut:

— Art. 1 alin. (1) și alin. (3¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002:

„(1) Prin prezenta ordonanță de urgență se înființează Direcția Națională Anticorupție, ca structură cu personalitate juridică, în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prin reorganizarea Parchetului Național Anticorupție.[...]

(3¹) Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție conduce Direcția Națională Anticorupție prin intermediul procurorului șef al acestei direcții. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție soluționează conflictele de competență apărute între Direcția Națională Anticorupție și celelalte structuri sau unități din cadrul Ministerului Public.”

— Art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002:

„(1) Direcția Națională Anticorupție este condusă de un procuror șef care este asimilat prim-adjunctului procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Procurorul șef al Direcției Naționale Anticorupție este ajutat de 2 procurori șefi adjuncți, asimilați adjunctului procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 1.706 din 17 decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 19 ianuarie 2010, Curtea Constituțională a respins ca nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și alin. (3¹) și art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, statuând că este neîntemeiată critica privind încălcarea prevederilor constituționale ale art. 132, deoarece Direcția Națională Anticorupție a fost concepută ca structură cu personalitate juridică în cadrul Ministerului Public, prin reorganizarea Parchetului Național Anticorupție. Astfel, potrivit art. 131 alin. (2) din Legea fundamentală, „Ministerul Public își exercită atribuțiile prin procurori constituiți în parchete, în condițiile legii”, condiții care au stat și la fundamentarea organizării și funcționării Direcției Naționale Anticorupție. Faptul că în art. 1 alin. (3¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 s-a prevăzut că procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție conduce Direcția Națională Anticorupție prin intermediul procurorului șef al acestei direcții nu justifică susținerea că textul de lege este neconstituțional. Dimpotrivă, având în vedere și prevederile art. 132 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora procurorii își desfășoară activitatea pe baza principiilor legalității, imparțialității și controlului ierarhic, se poate constata că dispozițiile legale

criticate nu constituie altceva decât o reflectare a principiilor constituționale menționate și o subliniere a naturii juridice a Direcției Naționale Anticorupție, aceea de magistratură specială instituită pentru combaterea infracțiunilor de corupție.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Referitor la critica fundamentată pe încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție, Curtea constată următoarele:

Actuala Direcție Națională Anticorupție a fost înființată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 11 aprilie 2002 și care a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 503/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 18 iulie 2002. La acea dată era în vigoare Constituția din anul 1991, care nu condiționa emiterea unei ordonanțe de urgență de îndeplinirea exigențelor prevăzute în prezent în alineatele (4) și (6) din art. 115, iar Guvernul a adoptat în temeiul art. 114 alin. (4) din Legea fundamentală, nerevizuită, actul de înființare a instituției în cauză.

Prin Decizia nr. 235 din 5 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 462 din data de 31 mai 2005, s-a statuat că modificările și completările aduse prin ordonanțele de urgență și legile de aprobare a acestora referitoare la actuala Direcție Națională Anticorupție au păstrat statutul special al acesteia față de celelalte parchete din structura Ministerului Public, „fiind organizat ca parchet specializat în combaterea infracțiunilor de corupție, structură autonomă cu personalitate juridică în cadrul Ministerului Public. Activitatea acestui parchet se desfășoară sub autoritatea ministrului justiției, iar conducerea sa este exercitată de către un procuror general coordonat de procurorul general al Parchetului de pe lângă fosta Curte Supremă de Justiție”.

Sub aceste auspicii „având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 235/2005, prin care s-au declarat neconstituționale prevederile prin care Parchetul Național Anticorupție era competent cu investigarea infracțiunilor comise de către deputați și senatori, segmentându-se astfel major investigarea corupției la nivel înalt și influențându-se negativ eficiența activității de luptă împotriva acestui fenomen, cu implicații majore asupra procesului de integrare a României în Uniunea Europeană, datorită neadaptării la cerințele europene referitoare la justiție și combaterea corupției și având în vedere

cerința restrângerii competenței organismului specializat în combaterea corupției la cazurile de mare corupție definite prin calitatea făptuitorului și prin valoarea prejudiciilor, precum și a eficientizării acestuia”, Guvernul a emis Ordonanța de urgență nr. 134/2005 contestată în prezenta cauză. Or, ținând seama de rațiunea edictării actului normativ așa cum a fost arătată în preambulul său, Curtea constată că nu sunt încălcate dispozițiile constituționale ale art. 115 alin. (4) din Constituție, legiuitorul delegat fiind pe deplin legitimat în acest sens.

Referitor la afectarea dispozițiilor art. 115 alin. (6), Curtea constată că, potrivit acestora, „Ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale, nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, drepturile electorale și nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică”. Cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 1.189 din 6 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 787 din 25 noiembrie 2008, Curtea Constituțională a statuat că „din interpretarea textului constituțional se poate deduce că interdicția adoptării de ordonanțe de urgență este totală și necondiționată atunci când menționează că *nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale și că nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică*. În celelalte domenii prevăzute de text, ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate dacă «afectează», dacă au consecințe negative, dar, în schimb, pot fi adoptate dacă, prin reglementările pe care le conțin, au consecințe pozitive în domeniile în care intervin.” Prin urmare, a afecta presupune „a suprima”, „a aduce atingere”, „a prejudicia”, „a vătăma”, „a leza”, „a antrena consecințe negative”.

Astfel, referitor la interdicția Guvernului de a adopta o ordonanță de urgență în domeniul instituțiilor fundamentale ale statului, în speță, Ministerul Public, Curtea constată că, în prezenta cauză, fondul reglementării constituit de dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 nu afectează, în sensul arătat mai sus, instituția Ministerului Public, transformarea Parchetului Național Anticorupție în Direcția Națională Anticorupție, fiind un imperativ desprins, pe de o parte, din rațiuni de conformitate cu Legea fundamentală și impuse la rândul lor de Decizia Curții Constituționale nr. 235/2005, definitivă și general obligatorie și, pe de altă parte, din necesitatea îmbunătățirii activității acestei structuri specializate.

Întrucât prin natura și finalitatea reglementării criticate nu s-au evidențiat aspecte negative menite a perturba organizarea și funcționarea Ministerului Public, Curtea urmează a respinge o astfel de critică.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și alin. (3¹) și art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, excepție ridicată de Diana Gasparovici și Paula Irina Jianu și însușită de Adrian Năstase, Bogdan Popovici, Mihail Cristian Vasile și Ioana Marina Popovici în Dosarul nr. 514/1/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 316

din 23 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (3¹), art. 4 alin. (1) și art. 15¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 91¹—91⁶ din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (3¹), art. 4 alin. (1) și art. 15¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 91¹—91⁶ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Paula Irina Jianu în Dosarul nr. 6.036/1/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 9 judecători.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, doamna avocat Georgeta Gabriela Ghiță din cadrul Baroului București, cu delegație la dosar, și se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care susține că nu este de acord cu jurisprudența în materie. În acest sens arată că, deși ordonanța criticată este aprobată prin Legea nr. 54/2006, aceasta din urmă își produce efecte numai de la data intrării sale în vigoare și, pe cale de consecință, până la acest moment actele înfăptuite sub imperiul ordonanței sunt lovite de nulitate. De asemenea, face trimitere la modul de adoptare a legilor în Parlament, pentru care, potrivit Constituției, în cazul legii organice este necesar votul majorității membrilor fiecărei Camere. Or, în opinia sa, Legea nr. 54/2006 nu respectă o astfel de exigență.

De asemenea, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2005 este neconstituțională din perspectiva modalității de legiferare cât privește transformarea Parchetului Național Anticorupție în Direcție Națională Anticorupție, deoarece art. 115 alin. (6) din Constituție nu permite adoptarea ordonanțelor de urgență în domenii ce țin de instituțiile statului. În acest sens face trimitere la jurisprudența Curții în materie, respectiv deciziile nr. 95 din 8 februarie 2006 și nr. 82 din 15 ianuarie 2009. Totodată, potrivit deciziilor instanței de contencios constituțional nr. 421/2007, nr. 104/2009 și nr. 1.008/2009, rezultă că aprobarea ordonanței de urgență prin lege nu acoperă viciile de constituționalitate existente anterior aprobării.

Cât privește neconstituționalitatea dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (3¹) și art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, doamna avocat arată că nu se respectă cerințele cu privire la principiul subordonării ierarhice, prin aceea că instituie o modalitate de conducere de către procurorul general al

Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție prin intermediul altei persoane, respectiv procurorul șef al Direcției Naționale Anticorupție. Iată de ce subordonarea este formală, sens în care se mai arată că Direcția Națională Anticorupție este în fapt un organism paralel, ai cărui procurori nu sunt imparțiali, sub control ierarhic și sub autoritatea Ministrului Justiției, așa cum se întâmplă în cazul celorlalți procurori din sistem.

Dispozițiile art. 15¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 contravin prevederilor art. 115 alin. (5) din Constituție, iar dispozițiile din Codul de procedură penală contravin art. 21 alin. (3) și art. 28 din Legea fundamentală, precum și celor ale art. 6 și 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât permit interceptarea convorbirilor telefonice în faza actelor premergătoare și în absența unui control judecătoresc eficient.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, sens în care arată următoarele:

Cât privește problema efectelor produse de ordonanța criticată până la adoptarea ei prin lege de către Parlament, arată că aceasta este o chestiune ce depășește competența Curții Constituționale.

Cât privește modalitatea de adoptare a Legii nr. 54/2006, arată că aceasta nu face obiect al prezentei excepții.

Referitor la susținerea afectării dispozițiilor art. 115 alin. (6) din Constituție, reprezentantul Ministerului Public susține că, potrivit deciziilor nr. 805/2007 și nr. 95/2006, transformarea unei ordonanțe de urgență în lege face de prisos orice critică opozabilă doar domeniului de legiferare referitor la ordonanțele de urgență.

Cât privește critica referitoare la dispozițiile art. 1 alin. (1) și (3¹) și art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, arată că și aceasta este nefondată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie, exemplificând cu Decizia nr. 1.706/2009.

Referitor la dispozițiile art. 15¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, arată că transpun la nivelul Direcției Naționale Anticorupție prevederile art. 91¹—91⁶ din Codul de procedură penală, prevederi care, potrivit jurisprudenței constante, au fost validate de Curtea Constituțională.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 618 din 17 iulie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 6.036/1/2009, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 9 judecători a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (3¹) și art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2005, art. 15¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului**

nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, introdus prin art. 4 pct. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2004, precum și a dispozițiilor art. 91¹—91⁶ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Paula Irina Jianu în dosarul de mai sus.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 contravin prevederilor constituționale ale art. 115 alin. (4) și (6) referitoare la domeniul de reglementare prin ordonanțe de urgență. De asemenea, prevederile art. 1 alin. (1) și (3¹) și art. 4 alin. (1) din actul criticat contravin dispozițiilor art. 132 referitoare la Statutul procurorilor, întrucât se instituie un organism paralel instituției constituționale a Ministerului Public.

Dispozițiile art. 15¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 contravin prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (3), art. 28, art. 115 alin. (4) și (6), precum și prevederilor art. 6 paragraful 1 și art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece Direcția Națională Anticorupție deține mijloace adecvate interceptării de orice fel, fără a fi instituit vreun control din partea vreunei autorități.

Dispozițiile art. 91¹—91⁶ din Codul de procedură penală contravin prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (3) și art. 28, precum și celor ale art. 6 paragraful 1 și art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală putând dispune interceptarea audiovideo înainte de începerea urmăririi penale, respectiv înainte de declanșarea procesului penal sau înainte de săvârșirea unei infracțiuni. Totodată, se creează o vădită disproporție în favoarea organului de cercetare penală, învinuții fiind practic lipsiți de orice mijloace eficiente de a se apăra, demonstrând că înregistrările și interceptările sunt nejustificate ori neîntemeiate.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 9 judecători opinează că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 7 octombrie 2005, aprobată cu modificări prin Legea nr. 54/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 226 din 13 martie 2006, și dispozițiile art. 91¹ cu denumirea marginală *Condițiile și cazurile de interceptare și înregistrare a*

convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon sau prin orice mijloc electronic de comunicare, art. 91² cu denumirea marginală *Organele care efectuează interceptarea și înregistrarea*, art. 91³ cu denumirea marginală *Certificarea înregistrărilor*, art. 91⁴ cu denumirea marginală *Alte înregistrări*, art. 91⁵ cu denumirea marginală *Înregistrările de imagini* și art. 91⁶ cu denumirea marginală *Verificarea mijloacelor de probă*, toate din Codul de procedură penală.

De asemenea, obiect al excepției îl constituie, potrivit notelor autorului, și dispozițiile art. 1 alin. (1) și (3¹) și art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2004. În realitate, obiect al excepției îl constituie prevederile art. 1 alin. (1) și (3¹) și art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, așa cum a fost modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2004, care au următorul conținut:

— Art. 1 alin. (1) și (3¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002:

„(1) Prin prezenta ordonanță de urgență se înființează Direcția Națională Anticorupție, ca structură cu personalitate juridică, în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prin reorganizarea Parchetului Național Anticorupție. [...]”

(3¹) Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție conduce Direcția Națională Anticorupție prin intermediul procurorului șef al acestei direcții. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție soluționează conflictele de competență apărute între Direcția Națională Anticorupție și celelalte structuri sau unități din cadrul Ministerului Public.”;

— Art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002:

„(1) Direcția Națională Anticorupție este condusă de un procuror șef care este asimilat prim-adjunctului procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Procurorul șef al Direcției Naționale Anticorupție este ajutat de 2 procurori șefi adjuncți, asimilați adjunctului procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.”

Distinct de acestea, obiect al excepției îl mai constituie și dispozițiile art. 15¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, cu următorul conținut:

— Art. 15¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002: „Direcția Națională Anticorupție este autorizată să dețină și să folosească mijloace adecvate pentru obținerea, verificarea, prelucrarea și stocarea informațiilor privitoare la faptele de corupție prevăzute în Legea nr. 78/2000, cu modificările ulterioare, în condițiile legii. Orice informație cu valoare operativă de altă natură se transmite de îndată autorităților abilitate prin lege, pentru verificarea și valorificarea acesteia.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 1.706 din 17 decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 19 ianuarie 2010, Curtea Constituțională a respins ca nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (3¹) și art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, statuând că este neîntemeiată critica privind încălcarea prevederilor constituționale ale art. 132, deoarece Direcția Națională Anticorupție a fost concepută ca structură cu personalitate juridică în cadrul Ministerului Public, prin reorganizarea Parchetului Național Anticorupție. Astfel, potrivit

art. 131 alin. (2) din Legea fundamentală, „Ministerul Public își exercită atribuțiile prin procurori constituiți în parchete, în condițiile legii”, condiții care au stat și la fundamentarea organizării și funcționării Direcției Naționale Anticorupție. Faptul că în art. 1 alin. (31) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 s-a prevăzut că procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție conduce Direcția Națională Anticorupție prin intermediul procurorului șef al acestei direcții nu justifică susținerea că textul de lege este neconstituțional. Dimpotrivă, având în vedere și prevederile art. 132 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora procurorii își desfășoară activitatea pe baza principiilor legalității, imparțialității și controlului ierarhic, se poate constata că dispozițiile legale criticate nu constituie altceva decât o reflectare a principiilor constituționale menționate și o subliniere a naturii juridice a Direcției Naționale Anticorupție, aceea de magistratură specială instituită pentru combaterea infracțiunilor de corupție.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Referitor la critica fundamentată pe încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție, Curtea constată următoarele:

Actuala Direcție Națională Anticorupție a fost înființată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 11 aprilie 2002, și care a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 503/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 18 iulie 2002. La acea dată era în vigoare Constituția din anul 1991, care nu condiționa emiterea unei ordonanțe de urgență de îndeplinirea exigențelor prevăzute în prezent în alin. (4) și (6) din art. 115, iar Guvernul a adoptat în temeiul art. 114 alin. (4) din Legea fundamentală, nerevizuită, actul de înființare a instituției în cauză.

Prin Decizia nr. 235 din 5 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 462 din 31 mai 2005, s-a statuat că modificările și completările aduse prin ordonanțele de urgență și legile de aprobare a acestora referitoare la actuala Direcție Națională Anticorupție au păstrat statutul special al acesteia față de celelalte parchete din structura Ministerului Public, „fiind organizat ca parchet specializat în combaterea infracțiunilor de corupție, structură autonomă cu personalitate juridică în cadrul Ministerului Public. Activitatea acestui parchet se desfășoară sub autoritatea ministrului justiției, iar conducerea sa este exercitată de către un procuror general coordonat de procurorul general al Parchetului de pe lângă fosta Curte Supremă de Justiție”.

Sub aceste auspicii, „având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 235/2005, prin care s-au declarat neconstituționale prevederile prin care Parchetul Național Anticorupție era competent cu investigarea infracțiunilor comise de către deputați și senatori, segmentându-se astfel major investigarea corupției la nivel înalt și influențându-se negativ eficiența activității de luptă împotriva acestui fenomen, cu implicații majore asupra procesului de integrare a României în Uniunea Europeană, datorită neadaptării la cerințele europene referitoare la justiție și combaterea corupției și având în vedere cerința restrângerii competenței organismului specializat în combaterea corupției la cazurile de mare corupție definite prin calitatea făptuitorului și prin valoarea prejudiciilor, precum și a eficientizării acestuia”, Guvernul a emis Ordonanța de urgență nr. 134/2005, contestată în prezenta cauză. Or, ținând seama de rațiunea edictării actului normativ așa cum a fost arătată în preambulul său, Curtea constată că nu sunt încălcate dispozițiile

constituționale ale art. 115 alin. (4) din Constituție, legiuitorul delegat fiind pe deplin legitimat în acest sens.

Referitor la afectarea dispozițiilor art. 115 alin. (6), Curtea constată că, potrivit acestora, „Ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale, nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, drepturile electorale și nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică”. Cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 1.189 din 6 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 787 din 25 noiembrie 2008, Curtea Constituțională a statuat că „din interpretarea textului constituțional se poate deduce că interdicția adoptării de ordonanțe de urgență este totală și necondiționată atunci când menționează că nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale și că nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică. În celelalte domenii prevăzute de text, ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate dacă «afectează», dacă au consecințe negative, dar, în schimb, pot fi adoptate dacă, prin reglementările pe care le conțin, au consecințe pozitive în domeniile în care intervin”. Prin urmare, a afecta presupune „a suprima”, „a aduce atingere”, „a prejudicia”, „a vătăma”, „a leza”, „a antrena consecințe negative”.

Astfel, referitor la interdicția Guvernului de a adopta o ordonanță de urgență în domeniul instituțiilor fundamentale ale statului, în speță, Ministerul Public, Curtea constată că, în prezenta cauză, fondul reglementării constituit de dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 nu afectează, în sensul arătat mai sus, instituția Ministerului Public, transformarea Parchetului Național Anticorupție în Direcția Națională Anticorupție fiind un imperativ desprins, pe de o parte, din rațiuni de conformitate cu Legea fundamentală și impuse la rândul lor de Decizia Curții Constituționale nr. 235/2005, definitivă și general obligatorie și, pe de altă parte, din necesitatea îmbunătățirii activității acestei structuri specializate.

Întrucât prin natura și finalitatea reglementării criticate nu s-au evidențiat aspecte negative menite a perturba organizarea și funcționarea Ministerului Public, Curtea urmează a respinge o astfel de critică.

Curtea constată că dispozițiile din Codul de procedură penală referitoare la interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon sau prin orice mijloc electronic de comunicare au mai fost supuse controlului său prin raportare la critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 1.556 din 17 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 18 decembrie 2009, Curtea Constituțională a respins ca nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹, art. 91² alin. 2 și art. 91⁵ din Codul de procedură penală. Cu acel prilej a statuat că interceptările și înregistrările audio sau video prevăd suficiente garanții, prin reglementarea în detaliu a justificării emiterii autorizației, a condițiilor și a modalităților de efectuare a înregistrărilor, a instituirii unor limite cu privire la durata măsurii, a consemnării și certificării autenticității convorbirilor înregistrate, a redării integrale a acestora, a definirii persoanelor care sunt supuse interceptării, iar eventuala nerespectare a acestor reglementări nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare, ceea ce însă excedează competenței Curții Constituționale, întrucât, potrivit alin. (3) al art. 2 din Legea nr. 47/1992, „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]”.

De asemenea, Curtea a mai statuat că „nu poate fi primită nici susținerea potrivit căreia dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 28 și 53, deoarece înseși textele invocate oferă legiuitorului libertatea unei astfel de reglementări, secretul corespondenței nefiind un drept absolut,

ci susceptibil de anumite restrângeri, justificate la rândul lor de necesitatea instrucției penale. Astfel, societățile democratice sunt amenințate de un fenomen infracțional din ce în ce mai complex, motiv pentru care statele trebuie să fie capabile de a combate în mod eficace asemenea amenințări și de a supraveghea elementele subversive ce acționează pe teritoriul lor. Așa fiind, asemenea dispoziții legislative devin necesare într-o societate democratică, în vederea asigurării securității naționale, apărării ordinii publice ori prevenirii săvârșirii de infracțiuni”.

Totodată, Curtea a arătat că anumite aspecte invocate într-o cauză ori alta referitoare la modul de aplicare a dispozițiilor legale criticate nu constituie o problemă de constituționalitate, sens în care a reținut că „nu se poate admite însă ideea înfrângerii prezumției de constituționalitate ca urmare a aplicării unor dispoziții legale în contradicție cu legea ori cu principiile fundamentale”.

În plus, însăși instanța europeană a validat prevederile legale contestate prin *Cauza Dumitru Popescu versus România* din

26 aprilie 2007. Astfel, după ce a reținut existența unei încălcări a art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, motivat de împrejurarea că la data comiterii faptelor legislația în materie era alta, a afirmat că în noul cadru legislativ (prin modificările aduse de Legea nr. 281/2003 și Legea nr. 356/2006) există numeroase garanții în materie de interceptare și de transcriere a comunicațiilor, de arhivare a datelor pertinente și de distrugere a celor nepertinente. Așa fiind, dispozițiile legale criticate oferă protecție împotriva amestecului arbitrar în exercitarea dreptului la viață privată al persoanei, legea folosind termeni cu un înțeles univoc.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și alin. (3¹), art. 4 alin. (1) și art. 15¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 91¹—91⁶ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Paula Irina Jianu în Dosarul nr. 6.036/1/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 9 judecători.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 362

din 25 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996, excepție ridicată de Societatea Comercială „D.R.I.M. Daniel” — S.R.L. din Pitești în Dosarul nr. 997/2/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde inspectorul de concurență Loredana Criveanu, pentru Consiliul Concurenței, cu delegație la dosar, lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Consiliului Concurenței, care solicită, în principal, respingerea ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate și, în subsidiar, respingerea acesteia ca neîntemeiată, întrucât accesul liber al persoanei la o activitate economică se exercită „în condițiile legii”.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, apreciind că textul de lege criticat asigură cerințele de accesibilitate și previzibilitate ale normelor juridice.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 997/2/2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996**, excepție ridicată de Societatea Comercială „D.R.I.M. Daniel” — S.R.L. din Pitești în cadrul soluționării unui recurs declarat împotriva unei sentințe civile a Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, prin care s-a respins acțiunea în anulare a deciziei Consiliului Concurenței de sancționare, în baza art. 5 alin. (1) din Legea nr. 21/1996.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece normele pe care le instituie sunt imprecise și pot da naștere la interpretări extensive în defavoarea comerciantului. Astfel, „orice înțelegere între agenții economici poate avea ca obiect restrângerea concurenței”, dar „ceea ce este esențial este cât de mult afectează piața această restrângere, or legea nu distinge aici”.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal și-a exprimat opinia în sensul că art. 5 alin. (1) din Legea nr. 21/1996 asigură atât accesibilitatea normei juridice, cât și previzibilitatea acesteia, condiții impuse de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, deoarece, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea nu poate modifica sau completa prevederea legală supusă controlului și nici nu se poate pronunța asupra modului de interpretare și aplicare a legii, ci numai asupra înțelesului ei contrar Constituției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 5 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 742 din 16 august 2005, având următorul conținut: „*Sunt interzise orice înțelegeri exprese sau tacite între operatorii economici ori asociațiile de operatori economici, orice decizii luate de asociațiile de operatori economici și orice practici concertate, care au ca obiect sau au ca efect restrângerea, împiedicarea ori denaturarea concurenței pe piața românească sau pe o parte a acesteia, în special cele care urmăresc:*

a) *fixarea concertată, în mod direct sau indirect, a prețurilor de vânzare ori de cumpărare, a tarifelor, a rabaturilor, a adaosurilor, precum și a oricăror alte condiții comerciale;*

b) *limitarea sau controlul producției, distribuției, dezvoltării tehnologice ori investițiilor;*

c) *împărțirea piețelor de desfacere sau a surselor de aprovizionare, pe criteriul teritorial, al volumului de vânzări și achiziții ori pe alte criterii;*

d) *aplicarea, în privința partenerilor comerciali, a unor condiții inegale la prestații echivalente, provocând în acest fel, unora dintre ei, un dezavantaj în poziția concurențială;*

e) *condiționarea încheierii unor contracte de acceptare de către parteneri a unor clauze stipulând prestații suplimentare care, nici prin natura lor și nici conform uzanțelor comerciale, nu au legătură cu obiectul acestor contracte;*

f) *participarea, în mod concertat, cu oferte trucate la licitații sau la orice alte forme de concurs de oferte;*

g) *eliminarea de pe piață a altor concurenți, limitarea sau împiedicarea accesului pe piață și a libertății exercitării concurenței de către alți operatori economici, precum și înțelegerile de a nu cumpăra de la sau de a nu vinde către anumii operatori economici fără o justificare rezonabilă.”*

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale cuprinse în art. 11 referitoare la dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 45 privind libertatea economică, precum și dispozițiile art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la principiul legalității incriminării și cel al neretroactivității legii penale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile de lege criticate au mai fost supuse controlului Curții Constituționale, prin raportare la dispozițiile art. 45 din Legea fundamentală, constatându-se constituționalitatea acestora.

Astfel, prin Decizia nr. 959/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 872 din 20 decembrie 2007, Curtea a statuat că, prin sancționarea cu amendă a societăților comerciale pentru practici anticoncurențiale, interzise de Legea nr. 21/1996, nu se aduce atingere valorilor apărute de Constituție, ci, dimpotrivă, se descurajează comportamentul contrar normelor adoptate în activitatea economică și financiară și se asigură mediul concurențial loial între societățile comerciale, acestea constituind expresia concretă a obligației statului, prevăzută de art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție.

Întrucât în cauza de față nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziei amintite își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

De asemenea, Curtea reține că, potrivit art. 45 din Legea fundamentală, este garantată exercitarea „*în condițiile legii*” a accesului liber al persoanelor la o activitate economică, iar textul de lege criticat nu face decât să sancționeze nerespectarea unor astfel de cerințe legale. Accesul liber la o activitate economică nu exclude, ci, dimpotrivă, implică stabilirea unor limite de exercitare a libertății economice, statul având obligația să impună reguli de disciplină economică, iar legiuitorul având competența să stabilească sancțiunile corespunzătoare pentru nerespectarea acestora.

În ceea ce privește critica referitoare la lipsa de precizie și de previzibilitate a art. 5 alin. (1) din Legea nr. 21/1996, Curtea constată că și aceasta este neîntemeiată, deoarece norma juridică contestată este suficient de accesibilă și formulată cu destulă precizie pentru a permite reglarea conduitei celor interesați, avându-se în vedere și prevederile art. 51 din Legea nr. 21/1996 potrivit cărora se sancționează cu amendă de până la 10% din cifra de afaceri totală realizată în anul financiar anterior sancțiunii încălcarea prevederilor art. 5 alin. (1). În realitate, autorul excepției de neconstituționalitate este nemulțumit de interpretarea dată de instanța de judecată textului de lege criticat, ceea ce excedează competenței Curții Constituționale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996, excepție ridicată de Societatea Comercială „D.R.I.M. Daniel” — S.R.L. din Pitești în Dosarul nr. 997/2/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 martie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 366

din 25 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16, art. 17 și art. 19 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16, art. 17 și art. 19 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Standard Snacks” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 5.112/94/2009 al Judecătoriei Buftea.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, cu referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea nr. 1.551 din 8 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.112/94/2009, **Judecătoria Buftea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16, art. 17 și art. 19 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Standard Snacks” — S.R.L. din București în cadrul soluționării unei plângeri contravenționale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate încalcă dreptul la un proces echitabil, deoarece instituie obligația contravenientului de a-și dovedi nevinovăția în legătură cu fapta reținută în sarcina sa de către organul constatator.

Judecătoria Buftea și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 16, art. 17 și art. 19 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I,

nr. 268 din 22 aprilie 2002, cu modificările și completările ulterioare.

Textele de lege au următorul conținut:

— Art. 16: „(1) *Procesul-verbal de constatare a contravenției va cuprinde în mod obligatoriu: data și locul unde este încheiat; numele, prenumele, calitatea și instituția din care face parte agentul constatator; datele personale din actul de identitate, inclusiv codul numeric personal, ocupația și locul de muncă ale contravenientului; descrierea faptei contravenționale cu indicarea datei, orei și locului în care a fost săvârșită, precum și arătarea tuturor împrejurărilor ce pot servi la aprecierea gravității faptei și la evaluarea eventualelor pagube pricinuite; indicarea actului normativ prin care se stabilește și se sancționează contravenția; indicarea societății de asigurări, în situația în care fapta a avut ca urmare producerea unui accident de circulație; posibilitatea achitării în termen de 48 de ore a jumătate din minimul amenzii prevăzute de actul normativ, dacă acesta prevede o asemenea posibilitate; termenul de exercitare a căii de atac și organul la care se depune plângerea.*

(11) *În cazul contravenienților cetățeni străini, persoane fără cetățenie sau cetățeni români cu domiciliul în străinătate, în procesul-verbal vor fi cuprinse și următoarele date: seria și numărul pașaportului ori ale altui document de trecere a frontierei de stat, data eliberării acestuia și statul emitent.*

(2)—(4) abrogate

(5) *În cazul în care contravenientul este minor procesul-verbal va cuprinde și numele, prenumele și domiciliul părinților sau ale altor reprezentanți ori ocrotitori legali ai acestuia.*

(6) *În situația în care contravenientul este persoana juridică în procesul-verbal se vor face mențiuni cu privire la denumirea, sediul, numărul de înmatriculare în registrul comerțului și codul fiscal ale acesteia, precum și datele de identificare a persoanei care o reprezintă.*

(7) *În momentul încheierii procesului-verbal agentul constatator este obligat să aducă la cunoștință contravenientului dreptul de a face obiecțiuni cu privire la conținutul actului de constatare. Obiecțiunile sunt consemnate distinct în procesul-verbal la rubrica «Alte mențiuni», sub sancțiunea nulității procesului-verbal.»*

— Art. 17: „*Lipsa mențiunilor privind numele, prenumele și calitatea agentului constatator, numele și prenumele contravenientului, iar în cazul persoanei juridice lipsa denumirii și a sediului acesteia, a faptei săvârșite și a datei comiterii acesteia sau a semnăturii agentului constatator atrage nulitatea procesului-verbal. Nulitatea se constată și din oficiu.*”

— Art. 19 alin. (1): „*Procesul-verbal se semnează pe fiecare pagină de agentul constatator și de contravenient. În cazul în*

care contravenientul nu se află de față, refuză sau nu poate să semneze, agentul constatator va face mențiune despre aceste împrejurări, care trebuie să fie confirmate de cel puțin un martor, în acest caz procesul-verbal va cuprinde și datele personale din actul de identitate al martorului și semnătura acestuia.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a pronunțat în numeroase cauze asupra constituționalității dispozițiilor de lege criticate, în raport de aceleași texte din Legea fundamentală și față de critici similare. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 740 din 12 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 460 din 3 iulie 2009, și Decizia nr. 338 din 17 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 262 din 22 aprilie 2009, prin care Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a aceluiași dispoziții legale.

Referitor la „obligația contravenientului de a-și dovedi nevinovăția în legătură cu fapta reținută în sarcina sa de către organul constatator”, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 1.096 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 695 din 15 octombrie 2009, reținând, cu acel prilej, că procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției se bucură de prezumția de legalitate, însă, atunci când este formulată o plângere împotriva acestuia, este contestată chiar prezumția de care se bucură. În acest caz, instanța de judecată competentă va administra probele prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal. Cel care a formulat plângerea nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul necesar stabilirii și aflării adevărului. Chiar dacă art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 face referire la dispozițiile Codului de procedură civilă, instanțele de judecată nu pot face aplicarea strictă a regulii *onus probandi incumbit actori*, ci, din contră, chiar ele trebuie să manifeste un rol activ pentru aflarea adevărului, din moment ce contravenția intră sub incidența art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Prin urmare, nu se poate susține răsturnarea sarcinii probei.

Întrucât nu au apărut împrejurări noi, care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, soluțiile adoptate, precum și considerentele pe care acestea se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16, art. 17 și art. 19 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Standard Snacks” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 5.112/94/2009 al Judecătorei Buftea.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 martie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2010 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	100	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	500	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.000	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	240	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2010 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	40	100	250	600	1.320	400	1.000	2.500	6.000	13.200
ExpertMO	90	230	580	1.390	3.060	900	2.250	5.630	13.510	29.720

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	110	280	700	1.680	3.700	1.100	2.750	6.880	16.510	36.320

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica on-line comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

